Bucureşti 12 Octomvrie 1880

Doamna mea,

Îmi permiteţi a nu mai şti ce să Vă răspund. După ce singură aţi rupt relaţiile cu mine, după ce le-aţi dat o publicitate, pe care eu nu le-o dădusem nicicând, după ce în sfârşit prin nenorocita comunicare a unor mărturisiri, ce avusesem imprudenţa de-a Vi le face aţi făcut ca în adevăr întregul cerc de cunoştinţe de care mă bucuram să fie revoltat în contra mea, veniţi acum a adăuga tuturor grijilor mele zilnice o nouă grijă, atribuindu-mi o responsabilitate, pe care oricât de drept aş fi, n-o pot recunoaşte în măsura în care mi-o atribuiţi.

Niciodată Doamnă, desfacerea noastră, de-ar fi trebuit să aibă loc, nu s-ar fi căzut a se face cu atâta amărăciune, cu care aţi făcut-o DVoastră. După ce dar veninul acestei amărăciuni m-a desiluzionat cu desăvârşire asupra suportabilităţii unor relaţiuni între noi, după ce am judecat că continuarea lor ar fi o nenorocire pentru Dta şi pentru mine, după ce astfel, zdrobit de această convingere care mi se impune prin deosebirea caracterelor noastre, m-am mulţumit cu visul unei fericiri trecute, ştiind bine că alta viitoare nu mai e cu putinţă, DVoastră pare că găsiţi o deosebită plăcere de-a mă tortura cu destăinuirea unor hotărâri, copilăreşti şi condamnabile, la care nu m-aş fi aşteptat din partea unei femei atât de inteligente, atât de graţioase precum sunteţi DVoastră.

Doamnă, crede-mă odată că ceea ce Dta presupui că e amor din partea Dtale nu e decât îndărătnicie. Dacă această îndărătnicie s-ar putea înlătura prin declararea că eşti frumoasă, inteligentă, demnă de-a fi iubită de alţi oameni superiori nimicniciei mele, ţi-aş face-o bucuros. Fii bună şi nu te crede dispreţuită de mine. Dar sentimentul meu nu mai poate fi de acum înainte decât stimă şi amiciţie, nicicând acela care a fost atât de adânc turburat, fie de împrejurări, fie de noi înşine.

al DVoastre supus
M. Eminescu